

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:

на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюра редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

І ще раз згода поміж Русинами а Волохами на Буковині.

I.

(Австрійський патріотизм а згода народів. Австрійські Русини а Україна. Москвофільство серед Славян, его початок і цілі).

Спокійна і чисто річева відповідь „Буковини“ в ч. 97-ім органі бр. Мустаці „Bukowinaer Post“ діткнула, видно ся, п. барона до живого, бо ось в числі 279-ім з 10-го вересня накинута „Buk. Post.“ на „Буковину“ і на Русинів народовців буковинських з таким завзятєм, з такою пристрасстю і лютостю, які зовсім не личать не то якому благородному баронові, але навіть такому смертельному чоловікові як Штекель, які можна хіба лиш подибати серед людей, у котрих ні сліду почуття чести, справедливости, пристойности.

Коли-ж вже таки доконечно захотілось п. баронові про сю річ говорити, коли відповідь „Буковини“ его не то не вдоводила, а ще гірше розлютила, то хочемо ще кілька слів до сего предмету докинути. Забираючись писати про згуду Русинів і Волохів на Буковині, ми зовсім не маємо надії переконати п. барона, а

чинимо се просто ддятого, що сама річ дуже важна для краю, і що проте кожний добрий син нашого краю повинен глибоко і докладно над сею справою застановити ся.

Починаем від лікаретва, яке дає „Buk. Post.“ на згуду поміж Русинами а Волохами на Буковині. „Однакова любов до династії і до держави палає в грудях обох народів, тота сама віра лучить їх нерозлучно. На тій самій землі родились вони і родять ся, ті самі (?) звичаї і обичаї, так вони ростуть. І може-ж кому удати ся, зробити з Русинів і Волохів ворожих собі братів? Ні, ніколи!“ — На се ми п. баронові ось що скажемо: Щоденний досвід учить нас, що не то що два народи, але діти одного батька і матери, що родились під одною в рівній мірі дорогою їм стріхою, зросли в тій самій вірі і серед тих самих звичаїв і обичаїв, люблять аж страх свого батька, свою матір, люблять свою рідну хату, а прецінь тота горяча любов їх до рідного батька, до рідної хати не спинає їх, щоб, коли знайде колізія інтересів, себе ненавиділи, не спинає їх, бути собі ворогами. Таке прецінь буває. А так само буває і таке, що два народи, хоть зросли на тій самій землі немов під одним да-

хом, хоть горячо люблять ту рідну землю, скроплену потом і кровю своїх дідів і прадітів, хоть з однаковою охотою готові кожної хвилі лити кров свою за цїсаря і его Високий Дім, хоть одна їм віра, — все таки самі з собою не можуть погодити ся, часто з собою ворогують, а нераз стоять супроти себе немов найзавзятійші вороги. За доказами на се не треба далеко шукати; вони самі аж занадто яскраво кидають ся нам в очи: возьмім в Чехах Німців і Чехів, або на Угорщині і в Семигороді Мадярів і Волохів, або в Тиролю Німців і Італіянців, або в Дальмації Сербів і Хорватів а Італіянців або таки Сербів і Хорватів і т. д. Так само і в Галичині Русини і Поляки а на Буковині Русини і Волохи мають свої неполагоджені ще рахунки. Ніхто чей же не відмовить тим всім австрійским народам в їх цілости австрійского патріотизму, а помимо того кожний бачить, що нема згоди між тими народами. Видко ся отже, що австрійський патріотизм і льольність австрійских народів іде собі своєю дорогою, а згода або незгода тих народів знов своєю осібною дорогою, і одно від другого зовсім не залежить; видко ся, що не в тім сук, не в тім хіба, а причини згоди чи незгоди

5) В день сьвятої волі.

(Споминки баби Оришки Прядчихи).

Записав

О. Я. КОНИСЬКИЙ

—o—

(Дальше).

Довгенько його не було; вже присмерком прийшов в хату; і не пізнати його: такий веселий, регочеть ся, діток обіймає, цілує.

— Знайшов таки свого — каже до мене — одвів душу.. Пораю ся ото під повіткою, чую: щось їде; зирк — панок якийсь і біля шинку став. Я швидше туди. Аж то Рудівський Ничволоденко; змерз він, дак зайшов погріти ся до шинку; от я на його вилив усе, що було на серці...

Зуміла ся я: — За що ти, питаю ся я, на його напав ся? він же нам нічого і панок в його добрий!

— А проте — каже він — все-ж таки панок він, ніхто більш... Я не винен тому, що він мені під руку підвернув ся.. Мені в сей день треба було когось з панів вилаяти; не вилавав, так би занедужав; може-б і вмер.. От-що, щоб ти знала!..

— Не тямлю — кажу я — за що і про що...

— А віхоть — тямип? а мішок тямип? а жиди не забула?.. У! — Та так на мене глянув, що мене аж страх взяв..

— Дак то-ж, кажу, хіба Ничволоденко?.. то-ж наші Марченки.

— Усі вони одним миром мировані..

От ти й говори з ним; думаю собі, та щоб не гнівити вже його й кажу:

— Який вже з Ничволоденка пан! тільки що штани поверх хаяв..

— Одначе-ж комолий віл і гулею бв.. та годі про се!.. аминь!

— Аминь чи не аминь, а Ничволоденко тобі сего не подарує — подумала я собі, одначе примовчала, Антонови сего не вимовила, щоб вже не драговати його. І добре зробила, що не говорила, бо воно на моє й вийшло; а коли-б була сказала, він би тоді на мене випну звернув, сказав би: „твій язик наврочив.“

Ничволоденко не подаровав свого, подав позов до суді; а судя взяв тай зчислив з Антона 25 карб. кари. Нічим було у нас заплатити, дак корівку мою пограбовали і продали.. Що я з того лиха-журби завнала, дак і не сказати! Що я поповбивала ся, що я поплакала! Чи то-ж не корівка була! первачка, рідна, питома, сама я її виноїла, сама на руках виносила!.. що мого догляду на неї пішло!.. а на удій яка вона була! Цебер молока давала! Вже-ж і я за нею не два цебри слів вилила; стало-б тих слів і Ничволоденка втопити; хоча правду сказати і він не винен і не на його ті гроші пішли.. А все-ж корівки тієї, моєї лисенької голубки, і тепер мені жаль... Вона така була рахманна, добра!.. у хату сама приходила!.. Прийде було да так любесенько: ме! я заравлусну хліба, посоло, посоло, тай дам їй.. А вона —

хліба кусне і в руку мене лизне, поцілує.. вдячлива душа була. Почну було дойти, вона стоїть, наче вкопана, не поворухнет ся, тільки так на мене позирає, як не заговорить; буцім хоче спитати: чи досить молока? А чистючка яка з неї була: зроду було на мокрому не ляже, тільки на сухій соломці.. Пійла було як пє, так не бовтає його, не колотить мордою на дні; а так любенько тихцем смокче його зверху; напєть ся, зараз до ясел да губенята свої об з'їди і бітре; наче людина. І ніхто її тому не вчив... Сказать би, у матери перевила, дак мати її того не вмїла, тай з себе мати її, хоч і добра була на молоко, а не охайна коло себе, наче та жидівка стара: раз-у-раз задріпана і хвіст у гною. Чистючка — моя „Лисочка“ була. Та ще й масти її Бог наділив такої, що на всі села не було такої другої: така ясно-полова, аж жовта; проти сонця було наче золото те вилискуєть ся! Шеретинка в шеретинку; одна до одної наче такі прилипла: наче хто усю її половиною облив!.. а хвіст — чорний, обіймистий, наче коса в дівки. Ріжки у неї наче виточені, а на лобі лисинка білесенька, та не просто лисинка, а наче зіронька та кінці розпустила на всім сторін!.. Дак отаку то мою корівку пограбовали і продали!.. Се-ж вони шматок душі з мене винали. Не пішла вона на користь і тому, хто її купив: слези мої випадком йому випали.. Купив її Рудівський писар — Василенко.. Вона, нещасниця ванудила ся без мене та небавом і здохла.. Так йому, тому Василенкови й треба: ніколи не купуй ні краденого, ні грабованого.. Я наче

мають свій корінь де инде. Та зрештою сам бр. Мустаца нівечить таки в тій самій статі свою теорию, бо австрійський его патріотизм зовсім его не спиняє, із глибоки своєї душі ненавидіти Русинів буковинських.

Ба, на се п. бр. Мустаца знайде зараз свій викрут, він зараз таки скаже: се неправда, Воляна і Тиміньского я люблю, я люблю весь руский нарід, лиш оттих Русинів, що скупили ся з цілої Буковини около черновецьких руских товариств, що орґаном їх є „Буковина“, тих я ненавиджу, я ненавиджу т. зв. Українців (die s. g. Ukrainzen). А чому? Ось чому: бо — тут п. бр. Мустаца знов натягає на себе плащик австрійского патріотизму і льояльності і каже: „бо рускість (der Ruthenismus), якій служить черновецька „Буковина“, не є ані патріотична ані льояльна. Вона споглядає на Україну, вона марить про се, що воскресне 20-мільонова держава“. Ось якої зазіяв п. бр. Мустаца! Русини народовці після его думки се зрадники державні, з котрими просто на шибеницю!

Ми вже попередно сказали, що балакаючи про згоду Русинів і Волохів, не треба примішувати до того австрійского патріотизму, але коли п. бр. Мустаца розводить про се мову лиш з того становища, то ми тому дуже раді, що маєм нагоду і про сей темат з п. бароном отверто розмовити ся.

Оклепана се пісенька в таборі волоскім, що ми Русини народовці споглядаєм на Україну, на Київ; такий закид зробив вже Русинам др. Вольчинський в соймі в маю 1893 р. Та на се дістав він від др. Смаль-Стоцького на засіданю 17-го мая 1895-го р. ось яку відправу: „П. посол др. Вольчинський не знає, видко ся, стосунків або навмисне їх перекручує, коли каже, що Русини і то саме ті, що не хочуть бути москвофілами або

просто Москалями, споглядають одним оком на Київ. Стосунок же австрійськими Русинами а Києвом зовсім не такий, як пр. межі Сучавою а Букарештом. Румунія се самостійна національна волоска держава і можна-б бодай зрозуміти, коли-б який австрійський Волох вздихав до свободної держави волоскої. Але-ж Київ стогне в московскім ярмі, проте кождому здоровому на голову чоловікові чей же буде понятно, що жаден ширій Русин, винявши хіба москвофілів або Москалів, не має найменшої причини, вздихати за московским ярмом. Могло б хіба бути противно“. Се чей же ясне як сонце, а прецінь п. бр. Мустаца, хоть ми его зовсім не уважаємо за придурковатого чоловіка, терочить такі пісенітницї наново. Але п. барон хитрий і не робить се без причини, а причини тої ось в чім треба шукати.

Межи людьми, що грають якусь важнійшу ролю в якійнебудь суспільности а тим самим в краю, нема вже нині настільки сліпого і безглузкого чоловіка, щоб не бачив кертичної роботи Росії поміж Словянами. Вже хоть би недавні події в Сербії і в Болгарії повинні-б звернути на се его увагу. Що Росія закинула свої сїти і на австрійских Русинів, що вона викликала серед австрійских Русинів цілу партію москвофілів, що вона тоту партію підпомагає і щедро грїшми вивіновує, що задача і остаточна цїль сеї партії, як се недавно в ч. 88-ім було сказано в „Буковині“, є: передусім зробити з нас Москалів, а в разі коли-б се не удало ся, — а воно і не удає ся, не дати двинути ся нашому рускому народови з морального і материяльного уладку, не допустити до того, щоб руский нарід тут в Австрії став поважним політичним і економічним чинником, спинити всякий его розвій, бороздити всяку культурну роботу, піддержувати всяке

баламутство, а все то на те, аби не дай Боже австрійська Русь не зміцнила ся так, що могуча Росія мусїла-б з огляду на ню і з України здоймити пута, або що-б сильна австрійська Русь не звернула на себе очий України і не стала ся притягаючою силою для України; що то-та москвофільська партія, працюючи над тим, аби убити самостійний природний розвій народу руского, висьчіваючи всюди рідну нашу мову яко Gaunersprache або яко Wirthshausprache von Charkow, зневажуючи наших народних геніїв, посилаючи своїх дітий до польских замість до руских шкіл і т. д., є тим самим підпорою польонізації, є пропагатором невдоволення в рускім народі, є тою машиною, що безнастанно звертає очі Русинів очевидно не на Київ, а на Москву та на Петербург, про се все знає вже у нас кождий сяк так образований чоловік, про се вже далі і воробці на даху цвїрінькають. Знає про се і п. бр. Мустаца, знає дуже добре.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 13. вересня 1895. р.

Іменованя. Катихитом при низшій гімназії в Бучачі іменований катедральний сотрудинок зі Станіславова о. Антін Войтїховський. — Канцлер капітули і ректор семинарії духовної у Львові о. Лев Туркевич іменований деканом, крилошанин капітули о. Александер Бачинський іменований канцлером, а префект семинарії духовної у Львові о. Іван Чапельський іменований крилошанином греміяльним капітули у Львові. — Крилошанин греміяльний капітули львівської о. Теодор Пюрко іменований парохом архикатедральним сьв. Юрія у Львові. — Конциєніст галицького намісництва Адам Лещинський покликаний до служби в ц. к. міністерстві віроісповідань і просьвіти.

Отворене читальні „Рускої Бесїди“ в Садагурі відбуде ся в неділю дня 22-го с. м. о 3-ій годїні пополудни.

знала, що вона у його здохне: як взяли її на налігач — у мене серце так кровю і обміло ся.. а як вивели з двору, я вдарила ся в груди, та як заголошу... За саму царину провела її та все оплакувала. Вертаючи ся — зло мене взяло на Антона: „се-ж все не через кого, як не через його“, думаю собі; примїла зубами-б в твар йому впїла ся... Люта я тоді на його була; думала: прийду до господи, так його коромеслом і опережу! і грїха не побою ся! зів він мою „Лиску“... Прийшла: сидить він під хатою на призбі; глянула на його, а у його слези з очий цївкою...

— Се ти за „Лискою“? — питаю..

Він головою кивнув; я тоді — ну його до серденька пригортати; де те й зло подїло ся... Пригортаю, і сама плачу да Ничволоденка кляню...

До самого вечера ми плакали на призбі. про „Лиску“ вже з того часу ні він мені, ні я йому ні слова, хоча моя „Лисонька“ ніколи у мене в пам'яті не виходила і до віку до суду не вийде!... не можна її забути... Отже хоч як я всївала ся за „Лискою“ за своєю, а думала собі: „Бог дав, Бог і взяв! нехай!.. нехай „Лисчина“ душа спокутує Антонові грїхи. Тепер він сам бачить, що воно не переливки з панями міряти ся чубами. Еге! зрозуміє свою бабу, тай схаменить ся і заречеть ся.

Так я думала, та не вгадала! не така була Божа воля.

Не докажу вам, яким ото робом усе добро Марченків перейшло до нових панів, до Петрунькевичів. Вони не тутешні родом, десь там за Десни, казали люди; а де та в Бога Десна, я вже й не скажу. Дак ото приїхали

вони до нас на село. На весні приїхали. Пан і пані: дітий не було у них; вона безплодницею і вмерла. Людина з неї, як людина; трохи прищелепувата та вельми довговяза, а то все нічого, так як і в усіх добрих людей. — А чоловік у неї — дак ні!.. з себе він моторний, хрін його не взяв, да вдача — собача. Кирпу проти людей так драв, що й кочергою її не достанеш.

Чуємо: поміж людей гутїрка йде, що новий пан хоче в нашому селі якийсь новий лад завести, щоб, бачте, все по новому. Усе-б того, що доєї було, знікчємніло, старе вельми стало. — „Що-ж то він нове вигадєє?“ думают люди. Помічаю я, що люди наші захожують ся взяти його на глузи; бо вже дїд Кіндрат не дурно-ж процідив раз скрізь зуби що „у нового пана що дня сучка пана“... Як їй не бути пяною — додав мій Антін — коли у його і свині пиво пють...

— То бач, — мовив Кіндрат — свині не наскї. а якісь нові.. У його усе „нове“; старе, каже, знікчємніло... Дивись!.. Знікчємніло! Сонце старійше за все на сьвітї, а чи знікчємніло воно?.. Новий пан справді в свинотї кохав ся, заходив ся розводити нових свиний, такі вони наче голі та довговязі такі були. Не пішли йому в руку, повиздыхали до ноги.

Ну от і прийшов новий день сьвятої волї. Я була певна в собі, що в Антона лайла чисто з голови вилетїла. Йдемо з молебства. Антін повернув до свого перевулка, а староста до його:

— А ти, Прядко, куди? забув хіба, що треба на громаду? Ходім лишень?..

— А що мені в громаді?

— Як що? рада буде про пастуха, та про город коло цвинтаря і пїп буде і пан буде...

— Ходім — каже Антін і з голосу його чути, що він наче чогось зрадїв. А мене так і кольнуло в серце. — Ні, кажу собі на думці, не пушу я його самого; піду з ним; щоб чортяки знов не нацьковали його на пана.

Він змагав ся, щоб я не йшла, а я таки не послухала ся, пішла і вже й на ступінь від його не відходжу, стережу, наче просо від тих злодіїв неприторенних, від горобців.

Пан ото і зняв річ про те, що не слїд в літку свиний по селу пускати без догляду, а треба череду свинячу завести, пастуха до їх приставити, а під випас пан своєї землі дасть. Громада на те нічого, наче й пристає; бо думка у пана таки не ледача була. Дїд Кіндрат тоді й питаєть ся: „А хто-ж у нас за свинопаса стане?“

Антін мій і вихопив ся на те:

— Вже-ж — каже — ніхто, як не той, у кого свиний бїльше; ніхто так як він не тямить свинячої вдачи, значить він і поводитиметь ся з ними уміючи, по свинячому...

— Чи до гичи-ж воно буде? — озвав ся хтось. У кого на селі свиний найбільше?

— У пана — відповів староста.

— Так се-б то виходить на то — озвав ся Антін — що панови й ставати за свинопаса..

Я його за рукав сїп: „схаменись, Антоне!“ а він мене локтем під бїк да на мене; „дїть! не твоє дїло“. Я кинула на його очима і влякала ся; такий він суворий, такий охмарений да страшний, що я аж затремтіла і замовкла,

Головний руский комітет виборчий у Львові на своїм засіданні дня 12. вересня затвердив отсі кандидатури на послів з менших посілости до галицького сейму; 1. на округ виборчий Станіславів п. Йосифа Гурика, господаря з Угринова і дотеперішного посла. 2. На округ Снятин о. Кирила Гаморака зі Степеви, дотеперішного посла. 3. На округ Дрогобич п. Ксенофонта Охримовича, дотеперішного посла. 4. На округ Рогатин о. крил. Йосифа Макогонського, декана і пароха з Липиці Горішної.

До гр. прав. реальної школи в Чернівцях записалося з шкільним роком 1895/96 до I-ої класу 135 учеників, до II-ої 111, до III-ої 70, до IV-ої 76, до V-ої 76, до VI-ої 64, до VII-ої класу 27, разом 559 учеників.

Про руский театр, котрий дає тепер представлення в Бережанах, довідуємося від офіцерів 41-ого полку піхоти, котрі вернули з Бережан з маневрів, що Найд. Архикнязь Петро Фердинанд дуже сподобав собі наш театр, гру артистів, пісні наші і шутки. Бував дуже часто на представленнях нашого театру разом з офіцерами і інтересувався живо сею інституцією. Було би добре, як би наш театр приїхав в догідну пору до Чернівців. Ту би вже громада руска постаралася, щоби не мав страти, а духа руского піднеслось би. Найлучша пора була би з весною слідуєчого року, коли виїде з Чернівців німецький театр.

Вечерок з танцями відбудеся в Стрию в льокалі „Руского Касина“ в неділю дня 22-го с. м. заходами стрийських руских академиків.

Перший з'їзд галицьких друкарів. У Львові відбувся тепер з'їзд галицьких друкарів, на котрім радили над запровадженням нормального ціниці для цілої Галичини. По довгій дискусії ухвалено вже зібрати статистичні дані що до плат складачів на провінції а також житеві відносини в поодиноких містах Галичини. Обряди відбувалися надзвичайно спокійно і поважно. По з'їзді наступив спільний обід, а потім від'їзд до Черлян, де відвідали фабрику паперу.

Щедрий дар. „Ческа академія імени Франца Йосифа“ рішила на внесене звістного щирого приятеля Русинів Францішка Ржегоржа дарувати львівському товариству „Просвіта“ до відділу бібліотеки імени „Францішка Ржегоржа“ всі свої дотеперішні видавництва.

Добре відпові. Про збори в Коломиї скли-

кані д-ром Дудкевичем доносить Gazeta Kolo-myjska: По уконституованню зборів забрав голос др. Дудкевич і говорив довго, широко та з властивою собі красноріччивістю на темат близьких виборів, поучаючи зібраних о кваліфікації будучого посла і потребі скорого оглянення ся за кандидатом. Відповів селянин з Березова в тим дусі: „Знаємо ми вас добре. Ви Москаль і тягнете нас під кнут до Госпі, де так „добре“ нашим українським братям. Хоче ся вам їх долі, ну, то ідіть туди ви і всі вам подібні, а нам дайте спокій. Вирочім ми вже від місяця маємо і комітет і кандидата“. — Легко увити собі замішане, яке настало серед москвофілів по тій сьмілій бесіді селянина з Березова. Др. Дудкевич запитав з іронією бесідника, „хто его так навчав“ так говорити. „Навчав, або не навчав“ — відрубав селянин як сокирою — „а вам з сеї читати мене о то“.

В справі електричного освітлення міського театру в Чернівцях рішили I., II. і III. секція ради громадської предложити раді таке: за річу освітлення в сумі 6000 зр. гарантує громада; 4500 зр. платить сама громада, а решту 1500 зр. товариство театральне, котрому ся сума в ратах відтягне ся при виплаті дозволеної субвенції.

Фальшиві корони. Управитель лісів у Франц-талю Август Люгест одержав від тамошного селянина Николая Антоша при заплаті за дерево фальшиві корони. Фальсифікати зроблені з олова, дуже подібні до правдивих корон, лише замість слів Viribus unitis є кілька зірочок. Жандармерія пошукує за фальшивниками.

Знов пожар залізничного моста. На залізничім шляху Долина-Виноград згорів міст залізничий і в наслідок того здержано на тим шляху рух поїздів на необмежений час.

Статистика народів в Австрії. Статистика виказує, що в австрійських краях є 28.473.056 мешканців взагалі, а після народности припадає на Німців 8,461.580, Чехів 5,472.871, Поляків 3,119.232, Русинів 3.105.221, Словінців 1,176.672, Сербів і Хорватів 644.926, Італійців 675.305 і Волохів 209.110. Німці репрезентують ледви третю часть загального числа мешканців, а не хочуть з неналежних їм прав нічого признати иньшим народам. А де жиди? їх певно зачислено в Галичині до Поляків, а в Буковині до Німців.

Бог-ту копальню золота відкрито в полудневій Африці, в англійській колонії Капланд.

Тамошні капіталісти закуповують великі простори пустої і каменистої землі, а містечко Кімберлі, до недавна глухе, збільшає ся з дня на день.

З задрости. Селянин у Волоці Николай Урсуляк подружив ся перед роком з красавицею того села. Але небагом зачали говорити, що жінка ему невірна. Чи то правда — хто то може знати. Досить, що Урсуляк благав свою жінку, потім грозив їй, а вкінці рішив вмерти. Дня 10-го с. м. витягли его умерлого з криниці. З задрости відобрав собі жите.

Спритні злодії. В часі сегорічних маневрів лучила ся у Львові рідка крадіж. При улиці Чарнецького коло пожарної вартівні єсть касарня т. зв. „Фарнікета“. В тим будинку стоїть залогою один відділ 80-го полку піхоти на I-ім поверсі, а на долині стоїть заедно варта. Задні двері виходячі на подвірє не замкано добре і з того скористали злодії Станіслав Світляк і Казимир Курок. Они оба підглядали, що двері не замкнені і добули ся в білий день до касарні. Від улиці шльнувала будинку войскова варта, від подвір'я входили і виходили спокійно злодії, виносячи, що удало ся. Слідство поліційне викрило, що безличні злодії були в касарні вісім разів в день а крім того два рази в ночи. Они дібрали ся до офіцерської їдальні, забрали звідтам около 30 слоївків конфітур і соків, столове накряття з хінського срібла, розбили дорогу шафу памяткову, де був генеральський мундур послідного властителя полку кн. Шлезвіг-Гольштайн, дістали ся до сусідної комнати, в котрій були зложені на час вирав підофіцерські кюфрі і розбивши їх, забрали з них всі річи. Злодіїв викрило поліційний агент Шпанг, а украдені річи відобрано, по часті вже з других рук. Золоті прикраси здерті з генеральського мундура відкочано на Високом Замку, а що ще пропало з касарні, покаже ся аж тепер по повороті 80-го полку з вирав.

Нещастна пригода з падаком. Від якогось часу щораз більше ширить ся забавка з падаком, котра забирає дуже багато жертв. Уже в сїм році погинуло кілька людей, а оногди лучив ся такий випадок в Кракові. Перебував там тепер звістний у Львові зі шток з баллоном і падаком п. Шиманський. Отже оногди оголосив він, що якась англійська „міс Анна“ спустить ся падаком в парку Краківскім на землю. Коли дійшла хвиля „представлення“, міс Анна — михоходом сказавши мабуть не Англійка — а така наша Галичанка — була дуже неспокойна і пригноблена. Ледви слухала пояснень п. Шиманського, як має уживати падака. Коли-ж баллон підніс ся в гору і падак від него відчепив ся, не уміла его „міс Анна“ уживати, або може страх заволодів нею, досить що спадаючи досить скоро, упала на дах костела св. Анни а з даху скотила ся головою на долину. Візвано зараз ратункову стацию, але поміч еї не здала ся ні нащо, бо жертва тої чудацької забавки упала в надто великої висоти.

Нещастя на морі. Норвезкий парохід „Ксенія“ спитенув ся з іспанським пароходом „Монілла“ і потонув, а з ним 6 подорожних; решта виратована. — Турецкий парохід „Ісмаїл“ наїхав на якийсь англійський корабель. „Ісмаїл“ потонув враз з залогою і 60 подорожними.

Бідачиско. . . . Сими днями на одній з головних улиць Парижа звернув на себе загальну увагу якийсь бідно одітий чоловік, котрий, заточуючись, вийшов на середину улиці і там завалив ся на землю. Зараз зібралася товпа, явив ся поліційнт, підоймив незнакомого і переніс на хідник при помочи милосердних людей, котрі пізнали чи догадали ся з мови того смертельно блідого чоловіка, що він умирає з голоду. Зараз стали давати нещастному гроші, купили для него хліба, котрого він не міг проковтнути: так був ослаб. Тимчасом поліційнт доглянув, що умираючий якийсь дуже уважно слідить за двома панками, що перешукували кишені публіки. Поліційнт віддав зараз недужого до шпиталю, а сам пішов слідом за кишеними злодіями до одної з гостинниць. Тут сїв собі в кутину і слідив їх уважно, як они ділили між собою накрадені річи; коли-ж в гостинниці явив ся і мнимий умираючий з голоду, поліційнт закликав на поміч поліцію і арештував дотеперішних злодіїв.

да мовчки молю ся: „союзом любови та згоди вважи, Христе“...

Пан того не стерпів, щось заскварчав, а Антін близше до його, взяв ся в боки і каже: — Ви, пане, так заторохтіли, наче коло-со по груді, буцїм ви злякали ся чого... Ви говоріть з повагом, не бійтеся, не вважайте на те, що я бондар, а говоріть зо мною як з простим чоловіком...

Люди зареготали, а пан так і приснув... Ну, з того й пішло у них!.. і посипав Антін наче в рукава борошно шкулками словами..

За те-ж і йому, мовму Придці — нехай вже він царствує! — добре насипали: на цілий тиждень судя звелів в хурдигу його закинути..

Сорому було нам на ціле село.

Тоді я зарекла ся і сама собі заприсягнула: як діждемо дня сьвятої волі, не пущу Антона з двору; хоч він нехай мене бе-катує, а не пущу.. просто на плечі йому саду, округши обівку ся, а не пущу. Діждали. Він мої думки і спостеріг... Ще й на сьвіт не займало ся, як я прокинула ся: зирк! — нема Антона в хаті. Я швидче ноги в чоботи, кожушанку на хребет, та за двері. Ник я під повітку; — нема його; ник у хлівець — нема; я в суточки, в кухню, в комору — нема. Де-ж він дів ся?.. Біжу до двору, до шинку, до церкви, нігде й духу його нема! Людий ровпитувала — чи не бачив хто?... ніхто не бачив.

Сиджу я собі, сумую; вже й до печи руки не беруть ся; діжу треба-б мізити, а я сиджу.. Уже люди з церкви йдуть, а я сиджу; все думаю: де дів ся Антін? і так мені і в голові і на серці недобре, аж в очах тьмяно... Скотинка реве не повна, не годована; а я з ла-

ви не підведу ся... Аж двері — рип! Антін в хату...

— Де ти був?
— Там нема, де був?
— Кажі: де?

— На хуторі у Мищенка. — Се такий панок був; хуторцем собі на одшибі жив.

— Чого тебе туди носило?
— Звістно, чого...

— Кажі чого? признавай ся!

— Наче не знаєш... вилаяти треба було...

— І вилаяв?

— Виправ...

— Лишенько-ж моє важке, горенько моє тяжке! — заголосила я — мало тобі „Лиски“! мало фурдиги!... тепер тебе!.. прямо в москалі!

— Старий, не годжу ся... — Ще й жартує.

— В острові згниєш...

— Хоч би й під острогом; а не можна, не можна мені інакше! Але не турбуй ся! Мищенко панок добрячий, до позвів не охочий; та я його без людей, сам на сам...

— Що-ж він тоді? не бив?

— Нехай би попробував!.. ні!.. тільки й сказав: „Чи ти здурів, чоловіче? Чи мати тебе дурнем на сьвіт породила?“

Дійстно Мищенко не позивав, спасибіг йому...

(Конець буде.)

Практичне заряджене. Відомо, що поліційні викази більших європейських міст поміщують часто вісти о заблуканих на улицах дітях, котрі не уміють подати назвища родичів ані їх мешканя. Тимчасом Японці нашли на то раду, щоб такі діти як найскорше відсилати назад до родичів. Іменно в більших японських містах, мусить кожда дитина мати малу табличку, на котрій виписане назвище родичів і їх мешканя, а тота табличку або пришиває ся до одія, або вкладає ся до кишені. — Подібне заряджене в Європі — але для дорослих — видали військові німецькі власти в війні 1870 року. Кождий німецький вояк носив при собі блишану табличку з назвищем, що уляшувало розпізнаване убитих і ранених у війні.

Історія Франції в 1000 словах. Перед двома тижнями одна американська газета впала на оригінальну гадку і оголосило конкурс на написане в 1000 словах історії Сполучених Держав американських. Але Французи не могли вибачити Американцям, що они їх випередили таким оригінальним помислом і ну-ж собі щось подібного! Figaro оголошує конкурс на написане в 1000 словах історії Франції за ціну 500 франків. Історія французка є більша і багатша в подрібностях як американська, для того мовляв треба аж 1000 слів на її написане. Речивець до 1-го жовтня. Цікаво, як автор виваже ся з своєї задачі — але певно найбільше на тім зискає само Figaro.

Померли: В Раківці, богородчанського деканата. о. Евгений Індишевский, дня 6-го с. м., в 37-мім році життя, а 11-тім святицтва; — в Болахіві о. Михайло Петрушевич, сотрутник і катхит, також писатель, поміщавший свої твори в „Зорі“ під іменем Михайла Новицького, дня 8-го с. м. в 26-тім році життя а 2-ім святицтва; — в Гусакові коло Мостиск Ілля Фитькало, емеритований офіцер, в 73-тім році життя; — о. Софроній Телесницький, еромонах чина св. Василя Вел., в монастири в Підгірцях в 62-ім році життя.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 13. вересня. Цісар приїхав сюди о 9 год. 45 мін. Перед двірцем стояла публіка, котра урядила цісареві овацію. — Намістник Галичини, гр. Казимир Бадені, приїхав сюди зраня.

Відень, 13. вересня. Черновецький рим. кат. парох Йосиф Шмід іменований почетним крилошанином львівської рим. кат. капітули.

Марсилія, 13. вересня. На перевозовім пароході „Коморен“, котрий мав відплисти до Тонкінгу, вибух в трупарни огонь і скоро розширив ся. Ціла залога і одна часть товару уратована: парохід згорів цілковито. Задля великого вихру багато пароходів потерпіло шкоду, один зачав на далекім морі горіти, але огонь загашено.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, улица Академічна, ч. 8.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

у Львові, улица Академічна ч. 8,

продає слідуєчі книжки:

	зр. кр.
Юрій Федькович. Повісти і оповідання	— 20
Михайло Старицький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч., II. 50 кр., ч. III	— 80
— Книга казок, поезій часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезій ч. I.	1 —
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4:50 зр., з пересилкою	5 —
— Кобзар для дітей	— 20
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	— 10
Левенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатский розрух	— 10
Геринг-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії	— 20
— „Озерма“ — новели	— 10
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	— 20
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щасте, драма	— 30
Уманець і Спілка. Словар російсько-український ч. I. і II. по	2 50
І. Баштовий. Українство на літерат. позвах з Московщиною	— 50
Ом. Партицький. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленко. „Лігенія в Таврії“, драма	— 30
Записки Товариства імені Шевченка ч. I., II., III., IV., V. і VI. по	1 20
Ю. Бенан. Сибір ч. I. II.	1 20
Кирило Студинський. Лірники, студія	— 20
— Пересторога	1 —
Василь Щурат. Пісня про Ролянда	— 50
Леся Українка і Макс. Ставицький. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезій	— 60
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Др. Огоновский: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1 —
— Чорна Рада, повість	— 80
Іван Нечуй. Повістки і оповідання	— 30
— Світотгляд українського народа	— 30
— Кайдашева сім'я, повість	— 50
— Навіжена, повість	— 20
— Над чорним морем, повість	— 90
— Хмари, повість	1 50
— Причена, повість	1 50
— Микола Джеря, повість	— 80
— Поміж ворогами	— 50
— Попались	— 10

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улица Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем року 1886, 1887, 1888., 1889., 1890., 1891., 1892 1893., 1894., по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові,

улица Валога ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого огню під найприступнійшими услівями і почилює можливо найнижчі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошеня о уділене агенції в місцевостях, де нема агенції „Дністра“, приймають ся.

СИЛА КНИЖКИ

або

О ПРОВІТІ НАРОДНІЙ.

Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях

написала

учителем Дарієм Пігуляком.

Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найповніший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні. б) з Повечерній малої, в) з Повечерній великої, г) з Утрені, д) Літургія св. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі св. Літургії. III. Тайни покаяня і пресвь. Евхаристії. IV. Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V. Молитви в часі великого посту. VI. Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Святых VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Пресвь. Богородиці в) св. Отця Николая. IX.) Молебні до пресвь. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Святых, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і пнші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просвіта“ і в книгарні Ставропігійській і перепл. заведено Мих. Спужарского по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) оправлений на-пів в холотно з одвітними відтисками — „ 90 „
- 3) оправлений цілов холотно з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
- 5) оправлений на-пів в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 6) оправлений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 60 „
- 7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники звольять присилати на оплату почти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

